

Підводячи підсумки, слід зауважити про те, що Україна зараз знаходиться на межі докорінних змін, які слід проводити помірковано. В Україні є можливість на проведення адміністративно-територіальної реформи, але не слід цією можливістю нехтувати і зволікати. Зараз створені всі передумови для проведення реформи і втрата часу може мати згубні наслідки, а саме те що реформування адміністративно - територіального устрою може зазнати невдачі. А це в свою чергу приведе до значних втрат, особливо в фінансовому плані.

Проведення адміністративно-правової реформи є важливим чинником виходу із кризи українського суспільства і полягає у створенні сучасної, ефективної системи державного управління. А формування нової системи державного управління є інструментом подолання кризи в Україні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Адміністративна реформа – історія, очікування та перспективи / упоряд. В. П. Тимошук. – К. : Факт, 2002 – 100 с
2. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
3. Пахомов І. Адміністративна реформа: як її розуміти? / І. Пахомов // Право України. – 2001. – № 3. – С. 144–145
4. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22 липня 1998 р. // Офіційний вісник України. – 1999. – № 21. – Ст. 32.
5. Синергетичні засади державного управління в умовах реформ: монографія / С. М. Сergyгін, І. В. Письменний, І. І. Хожило та ін.; за заг. ред. С. М. Сergyгіна. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2007. – 194 с.

ОСНОВНІ ЗАВДАННЯ ПОЛІЦІЇ ЛАТВІЇ ТА УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Чумак Володимир Валентинович

*провідний науковий співробітник відділу
організації наукової роботи Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат юридичних наук*

Одним з основоположних завдань держави та легітимною підставою монополії державної влади є встановлення охоронюваного правом та стабільного порядку. Загроза безпеці нормального суспільного співіснування виникає тоді, коли окремі громадяни ставляться з неповагою до загального правопорядку або окремих прав інших членів суспільства, діють (поводяться) всупереч принципам громадського співіснування або спричиняють шкоду нормальному функціонуванню державних органів. Відвернення цих загроз безпеці суспільства та запобігання порушень правопорядку як раз й є завданням поліції [1, с. 9].

Зазначена тематика наукового пошуку у певних проявах знайшла своє відображення на сторінках правничої літератури таких вчених-адміністративістів, як В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, Ю. П. Битяк, З. С. Галаван, А. П. Гель, С. С. Гнатюк, С. М. Гусаров, Д. Г. Забрда, К. В. Коваленко, А. Т. Комзюк, С. П. Кондракова, В. В. Копейчиков, Ю. Ф. Кравченко, І. О. Луговий, Ю. С. Назар, В. М. Плішкін, Г. О.

Пономаренко, О. В. Сапрун, Г. С. Семаков, С. Г. Стеценко, Н. О. Цюприк та інші. Однак, поряд із наявними дослідженнями все більшої актуальності набуває поглибленого сутнісного аналізу завдань поліції зарубіжних країн як суб'єкта забезпечення правопорядку.

Будь-яка держава має нагальну потребу в спеціальному апараті, який би забезпечував дотримання встановлених правил і норм поведінки в суспільстві, здійснював нагляд за порядком та безпекою. Як правило такий апарат має назву «поліція».

Завдання поліції належать до чинників, що зумовлюють нормативно-правовий статус поліції і визначають специфіку її організаційної побудови. У правничій літературі завдання поліції визначаються як цілі, досягнення яких він має прагнути у своїй діяльності [2].

Поліцейська робота традиційно асоціюється з такими напрямками, як охорона правопорядку та контроль над злочинністю. Проте коло потенційних обов'язків поліції в останній час стало настільки широке, що напевне не існує такої проблеми, якою б не цікавилась поліція [1, с. 94].

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про Національну поліцію» основними завданнями поліції є надання поліцейських послуг у сферах: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги [3].

Зазначимо, що про завдання поліції йдеться не лише в автономній нормі Закону України «Про Національну поліцію» але й у низці інших нормативно-правових актів, де загальні завдання поліції деталізуються відносно окремих служб і підрозділів.

З прийняттям 2 липня 2015 року Верховною Радою України Закон України «Про Національну поліцію», який набув чинності лише 7 листопада того ж року поліцію було увільнено від виконання низки не властивих їй завдань, які значною мірою кореспондуються із завданнями поліції (міліції) більшості пострадянських держав.

Правоохоронна система України до 7 листопада 2015 року не здатна була ефективно виконувати покладені на неї державою функції та завдання і не позбулася таких негативних наслідків радянської правоохоронної системи, як надмірна централізація, мілітаризація, бюрократизм і карально-репресивний характер службової діяльності. Усі ці вади характерні для тодішньої міліції, свідченням чого є численні нарікання на її діяльність з боку населення та громадських організацій, у тому числі й правозахисних [4].

Зазначене свідчило про необхідність перманентного звернення до досвіду діяльності поліції країн Європи з метою його використання в Україні, у зв'язку з чим й був прийнятий 2 липня 2015 року Верховною Радою України Закон України «Про Національну поліцію», який значною мірою ґрунтується на апробованих у західних країнах концептуальних підходах.

У поліцейському праві європейських країн завдання поліції визначаються у контексті забезпечення охорони ліберальних цінностей і захисту суспільства від широкого спектру існуючих загроз і небезпек. Відповідно до західної правової доктрини поліція має захищати приватні права громадян лише тоді, коли забезпечення своєчасного судового захисту неможливе або ж якщо без оперативного втручання поліції реалізація цих прав суттєво ускладнюється.

Поліцейське право постсоціалістичних східноєвропейських держав значною мірою ґрунтується на апробованих у західних країнах концептуальних підходах. Так, відповідно до ст. 3 Закону Латвійської Республіки «Про поліцію» до основних завдань поліції віднесено: - гарантія особистої та громадської безпеки; - запобігання кримінальним злочинам та іншим правопорушенням; - розслідування кримінальних злочинів та розшук осіб; - надання допомоги установам та приватним особам щодо захисту своїх прав та інші [5].

Отже, на підставі викладеного можемо дійти висновку, що завдання поліції, є одним із обов'язкових елементів їх правового статусу, вони відображають призначення поліції та основні напрямки його діяльності у певній сфері суспільно-державних відносин. Вивчення досвіду європейських країн щодо діяльності поліції країн які побудували громадянське суспільство і державне управління за зразком найрозвиненіших країн світу, є дуже актуальним для України в контексті європейської інтеграції. Ще одним аргументом на користь запозичення й використання позитивного досвіду європейських країн є прагнення нашої держави стати повноправним членом європейського співтовариства. Чималу користь цей досвід може принести Україні при розбудові власних правоохоронних органів, насамперед поліції.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Лошицький М. В. Теоретико-правові засади адміністративно-поліцейської діяльності держави : монографія / М. В. Лошицький. – К. : «МП Леся», 2014. – 365 с.
2. Проневич О.С. Завдання поліції (міліції) у юридичній поліцействі / О. С. Проневич // Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. - 2010.- № 4 (51).- с. 191–205.
3. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.201 № 58-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. – № 40-41. – ст. 379.
4. Покращення організаційно-правового забезпечення діяльності міліції в системі правоохоронних органів держави [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://refftrend.ru/734902.html>
5. Par policiju Latvijas Republikas likums Izdevējs: Augstākā PadomeVeids: likumsPieņemts: 04.06.1991.Stājas spēkā: 04.06.1991.Statuss [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://likumi.lv/doc.php?id=67957>. – Закон Латвійської Республіки про поліцію від 04.06.1991.

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ТА ПОРЯДКУ

Шевченко Сергій Іванович

ад'юнкту кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності ОВС ДДУВС

Сучасні тенденції розвитку України дають можливість говорити про те, що сьогодні відбувається реформування політичних, соціальних, економічних та організаційних основ суспільного і державного життя. Ці процеси так чи інакше впливають на стан відносин у суспільстві, оскільки перехідний період завжди пов'язаний з відсутністю соціальної стабільності, загостренням соціальних конфліктів